MIHAIL EMINESCU EXEMPLU DE EVOLUTIE SPIRITUALA

Viața şi opera lui Mihai Eminescu ne prilejuiesc unele reflecții deosebite. (n. 15 ianuarie 1850 la Botoşani sau Ipoteşti - d. 15 iunie 1889, Bucureşti). Ca orice mare personalitate a influiențat puternic vremurile în care a trăit, dar şi pe cele ale urmaşilor. Cea mai bună dovadă în acest sens este aceea că a fost ucis pentru convingerile sale afirmate fără frică. A murit în plină maturitate, ucis de cei pe care-i încurca afirmând adevărul. Practic s-a luptat cu toată societatea în care a trăit, pe care a bulversat-o, a transformat-o, cu ideile sale. Chiar şi acum, la peste 120 de ani, are adepți înflăcărați şi duşmani aprigi.

Toată viața a căutat adevărul, cunoaşterea, nu l-au interesat diplomele ci doar înțelegerea mecanismelor vieții, şi originea ei. Nu a căutat ranguri sociale şi nici plasarea printre "mărimile" cotidiene. A trăit din plin, a cunoscut suferința sub multe aspecte, a lăsat o operă care este la fel de actuală acum ca şi atunci când a scris-o. Prin urmare a ajuns să pătrundă în tainele vieții şi chiar ale veşniciei.

Specialiştii cunosc opera lui Eminescu mult mai bine decât mine care sunt un amator şi la acest capitol. Am remarcat însă şi eu că ea, opera sa, are două laturi distincte:

-poezia sau mai precis literatura sa, pentru că a scris şi proză, dar poezia sa este cea care l-a făcut nemuritor printre oameni.

-opera sa militantă, civică, politică, cea care a determinat autoritățile să-l ucidă pentru că se opunea vehement planurilor lor politice.

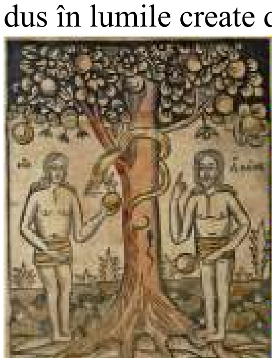
Observăm două direcții care se intersectează dar care rămân diferite în esență.

Opera militantă, cu caracter social, mai precis publicistica sa, demonstrează o angrenare strânsă în viața social politică a vremii în care a trăit.

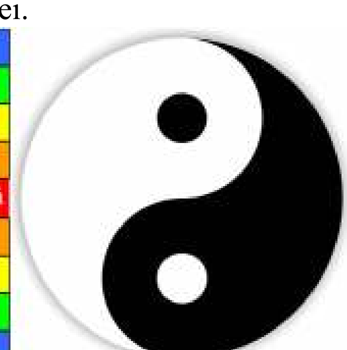
De aceea nu este întâmplător că Eminescu nu a murit de moarte naturală ci ucis de reprezentanții lumii cu care lupta. A fost conştient de această luptă inegală şi-a asumat conştient riscurile fiind convins că lumea de după el va fi altfel. Şi într-un fel chiar este altfel.

Dacă însă facem o paralelă între situația socio-politică şi chiar militară a vremurilor în care a trăit Eminescu şi situația societății româneşti actuale vom constata cu surpriză că problemele sociale, politice, militare şi de orice alt gen, au rămas aceleaşi, se propun aceleaşi soluții, dar nici o rezolvare viabilă conform aspirațiilor celor mai luminate minți umane, nu apare la orizont. Dimpotrivă, contrastele se ascut, extremele se depărtează unele de altele, lupta socială devine mai aprigă şi cu consecințe mai dezastruoase, la o scară tot mai mare. Aceasta înseamnă că nu am învățat nimic din lecțiile istoriei.

Sub acest aspect, Eminescu s-a angrenat într-o luptă inegală cu autoritățile vremii, luptă care s-a dus în lumile create de oameni, lumi care se supun legilor divine ale karmei.

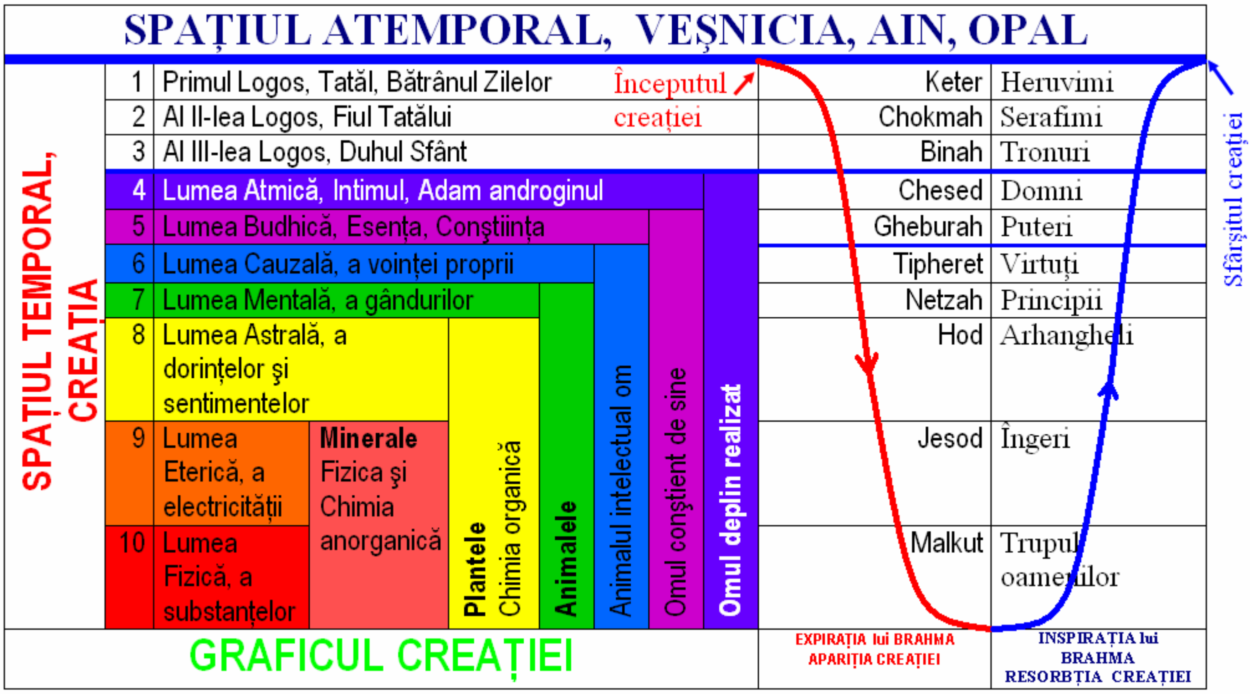
5	Binele	Pozitiv	Buna voință
4			Gândul bun
3			Sentimente şi dorințe înălțătoare
2			Instincte pozitive
1	Binele + răul	+/-	Lumea fizică; binele şi răul coexistă
2	Răul	Negativ	Instincte negative
3			Sentimente şi dorințe înjositoare
4			Gândul rău
5			Reaua voință

Această latură este însă plasată pe orizontala cunoaşterii, pentru că este munca lui Sisif, face parte din transformările la care ne supune Roata Samsarei. Este lupta dintre bine şi rău care aparține în

totalitate doar acestor lumi aflate pe orizontala vieţii. Este o activitate de muritor, pentru că se sfârşeşte obligatoriu în moarte.

Cea de-a doua latură a activităţii lui Eminescu este cea literară şi în special cea poetică. Preocupările sale de a îmbunătăţi viaţa socială a celor printre care trăia, l-au făcut să sufere enorm, iar această suferinţă, aceste trăiri interioare puternice, i-au permis accesul în lumile divine interne de unde a extras esenţe, simboluri, idei nemuritoare, pe care ni le-a lăsat spre a ne călăuzi şi alina vieţile noastre muritoare.

Este o altă direcţie de acţiune, este o acţiune pe verticala spirituală. Poezia sa oglindeşte cu siguranţă această direcţie înălţătoare, mult mai importantă decât polemica, lupta contrariilor.

Poezia LUCEAFĂRUL redă, într-un mod de neegalat până acum, deosebirea dintre cele două direcţii ale acţiunilor umane:

-orizontala vieţii muritorilor şi

-verticala pe care urcă doar nemuritorii. Aceşti nemuritori, înţelegând limitările vieţii muritorilor, se sacrifică adesea şi coboară în lume să-i ajute.

-Dar cum ai vrea să mă cobor?
Au nu-nţelegi tu oare,
Cum că eu sunt nemuritor,
Şi tu eşti muritoare ?
...
- Tu-mi cei chiar nemurirea mea
În schimb pe-o sărutare,
Dar voi să ştii asemenea
Cît te iubesc de tare;

Da, mă voi naşte din păcat,
Primind o altă lege;
Cu vecinicia sunt legat,
Ci voi să mă dezlege.

Dar, de fiecare dată, nemuritorii pleacă dezamăgiţi şi neputiincioşi pentru că nu reuşesc să schimbe viaţa celor care sunt obligaţi de legile divine să şi-o schimbe singuri.
Concluzia finală este clară :

Trăind în cercul vostru strîmt
Norocul vă petrece,
Ci eu în lumea mea mă simt
Nemuritor şi rece.

Există numeroase exemple de acest tip, în istoria civilizaţiei umane actuale. Cel mai proeminent este însă Iisus Christos.

Dacă Eminescu prin opera sa militantă a transformat în special societatea şi literatura română, Iisus Christos a transformat cu învăţătura sa întreaga lume terestră şi chiar Pământul în sine, pentru că prezenţa şi jertfa sa au permis energiilor christice să pătrundă în toate măruntaiele pământului.

Exemplul lor, al celor care au dus o viaţă de muritor, pentru a ne putea lăsa o învăţătură şi în acelaşi timp un exemplu de viaţă care ne poate duce la nemurire, ar trebui să-l urmăm pentru a scăpa din aceste lumi dialectice, de a scăpa din Roata Samsarei, de a scăpa de munca lui Sisif, pe unica cale posibilă, pe verticala zborului, folosită de Icar pentru a ieşi din labirintul vieţii orizontale.

Ei sunt făcliile care au ghidat vieţile muritorilor de-a lungul mileniilor.

George Văsîi, arhitect şi preot ortodox, în CERCETĂRI în LUMEA NEVĂZUTĂ, a găsit pe Eminescu plasat în cerul VI, sau stratul VI de lumină (în Lumea Atmică poz.4., conform Graficului Creaţiei prezentat mai sus), respectiv pe acelaşi nivel cu: *Marcu evanghelistul, Iezechil, Napoleon Bonaparte, Ludvic van Beethoven, Sf. Arsenie cel Mare, Sf Alexe, omul lui Dumnezeu – pustnic, Moise, Ava Agathon – pustnic, Sf Ieronim - mistic catolic, Tihan - compozitor de pe Zefirius (Venus), Părintele Daniel Tudor - stareţ la Rarău, Serghei Rahmaninov - compozitor rus, Wolfgand Amadeus Mozart - compozitor austriac, Michel Faraday - fizician englez, Ch. August Coulombe - fizician francez, Mahomed - întemeietorul islamismului, Platon - filozof grec, Socrate - filozof grec, Baruch Spinoza - filozof evreu olandez, G.W. Leibnitz - filozof german, Iotsi Matsa - filozof budhist japonez, Voltair - filozof şi scriitor francez, Alexandru cel Bun, Ştefan cel Mare, Horia, Cloşca şi Crişan, Gheorghe Doja, Constantin Brîncoveanu, Mihai Viteazul, Avram Iancu, Alexandru Ioan Cuza* şi mulţi alţii.

Toţi aceştia mai au de parcurs încă trei nivele, ale celor Trei Logoşi, pentru a atinge adevărata nemurire.

Dacă Eminescu, sau oricare dintre cei menţionaţi mai sus, s-ar fi rezumat la afirmarea Adevărului, fără a se angrena în lupta dialectică, cu siguranţă ar fi depăşit starea de Adam pe care au atins-o, adică de om complet realizat, şi ar fi ajuns direct într-una dintre lumile Logoşilor. Vor trebui deci să revină în creaţie pentru a parcurge şi celelalte trei etape.

Spre deosebire de Eminescu, şi de alţi oameni deosebiţi dintre care pe unii i-am menţionat mai sus, Iisus nu s-a angrenat în lupta contrariilor din lumile dialecticii, ci s-a mulţumit doar să afirme şi să explice Adevărul Divin. Ştia că lupta politică în care doreau să-l prindă fariseii şi cărturarii, nu are nici un rost pentru sine şi nici pentru omenirea în mijlocul căreia a trăit 33 de ani, şi că implicarea sa în această luptă ar fi însemnat tocmai abdicarea de la ţelul mult mai înalt al nemuririi. Iisus nu s-a angrenat în conducerea lumească a societăţii în care a trăit, a refuzat să fie rege, dar şi disident. Nici nu a recomandat pe altcineva în aceste funcţii. Nu a intenţionat şi nici nu a încercat să schimbe ordinea socială sau statală pentru că era conştient că societatea trebuia să-şi urmeze cursul karmic. Dar aceasta nu înseamnă că a suferit mai puţin printre oameni. A avut parte de o moarte chinuitoare, dar această moarte a transformat radical întregul Pământ.

Pentru oamenii obişnuiți această luptă a contrariilor este însă necesară şi chiar obligatorie pentru că numai astfel vor înțelege cândva, după multe cicluri karmice, zădărnicia tuturor acțiunilor, dorințelor, sentimentelor, gândurilor şi voinței lor, atât timp cât acestea sunt rupte de Divinitate, de voința Tatălui din ceruri, de Christos, fundamentul întregii creații.

De aceea lupta orizontală a contrariilor trebuie îmbinată armonios şi combinată obligatoriu cu perspectiva verticală care ar trebui să domine preocupările noastre. Fiecare dintre noi ne aflăm în permanență la intersecția unei verticale spirituale cu orizontala lumilor dialectice. Oricând avem la dispoziție o verticală pe care putem urca pe drumul spiritual.

Desigur că ideile prezentate aici sunt doar opinii personale. Experiențele de viață ale fiecăruia le pot confirma sau infirma.

Fie ca Christos să fie călăuza noastră!

Mircea Copot

august 2011